

A sikoltozás bére

Gyorsan megírlak, kishusom. Meg, mert elfelejtelek, hisz már nem látlak.

Nem vagy a szemeim előtt nap mint nap. Hozott, de hamar el is vitt a szél. De megírlak rögvest, mert ez a dolgom. Szolgálom a szelet. Vagyis megpróbálok zablát dobni rá. Megzabolázni, amit nem lehet. Keresem mégis a rendjét, szabályát a szélnek. Hogy miért hozott elélem, és miért vitt el. És melyik szél vitt, és melyik hozott. Keresem a rendjét ennek a káosznak itt, rendet akarok vágni belé. Egy kaszányi utat a búzavetésbe, most ezt. Ezt jelentette régen a rendet vágás. Egy hosszú ösvényt, amihez aztán a többi kaszás, béreseMBER igazodott.

Mert bárcsak most is bérelni lehetne az embert. Kibérelni az erejét, tudását, legalább tavasztól őszig. Hogy legalább akkor legyen mit ennie, s ősztól egye, amit nyári munkájáért kapott. Az új tavaszig, beosztón. Hát hogy lehet, kishús, hogy még a szegény zsellérvilágban is volt lehetőség legalább tavasztól őszig biztosra menni.

Mert téged csak pár hétre hozott a szél, és mondtam volna, amit most, bár ki tudja, hol vagy.

Hogy felejts, felejtsd el a sérelmeidet. Felejtsd, hogy az előző munkahelyeden pénzáért adták a morfiumot a gazdagok haldoklóinak. A szegény, háromgyerekes anya meg a te karjaidban sikoltozott, őrvongótt fájdalmában. Felejtsd ezt el, itt *itt* vagy. Itt most már nem nyereheted meg a magaddal folytatott lelkiismereti háborút. Magaddal vagy magad ellenében. Mert nem szóltál akkor, most meg már minek. És minek nekem? Mert én meg azt mondanám, vigyázz magadra. Aki a gyengék mellé áll, könnyen kiszektálódik a gyengével együtt. Szelektorból könnyen, hamar lesz szelektált. Szemétre, lecsóba kerülő. Mert neked ott volt a helyed, és addig volt ott, amíg el bírtad viselni az igazságtalanságot. Amíg a szelektorok mellett álltál, és viselted, túrtad a sikoltozást a jó fizetésért. Mert megfizették jól, mondtad, a munkádat és a hallgatásodat. És a hozzátartozók is hálásak voltak. Házra, kocsira vettél fel hitelt. Jól ment a szekér. Jut eszembe, akkor vetted a fejedbe, hogy te csak kocsival jársz, semmivel mással. De ha ide járnál, inged-bugyid rákölténéd a benzinre.

De eltökélt voltál. Kezdetben tényleg játszottad itt a tőkös gyereket, bevállaltál minden túlórárt, minden hétvégét. Hogy kocsival járhasz, hogy törleszteni tudd a hiteledet. És büszkén mondtad, eljöttél. El, mert nem vette be a gyomrod a morfinügyleteket. Csakhogy igazából bevette, mert jó kövéren jöttél ide, mintha te faltad volna föl a haldoklók vacsora- és ebéd-adagját, hogy ne vesszen kárba. Ne, az étel. És honnan tudod, te Isten buta-büszke nőstényálata, hogy rossz volt, rossz volt az elosztás. Hisz látod, meghallotta, a sokgyerekes anya sikolyát biztosan meghallotta az Isten. És nem hagyta szó nélkül. Nyoma marad neki is itt, ahogy neked. Mert ki vagy te, hogy ítéld, ki, hogy megmondd, hogy jobb távozni innen? Mélyen elkábítva, öntudatlan. Vagy ember módra, az utolsó pillanatig tudatában lenni annak, aki vagyunk. És felháborodva és csalódottan és Istent keresve-kutatva az utolsó pillanatig, úgy távozni innen. Ahogy Jézus tette. Éberén, tiszta tudattal. Csak keresve, de nem ócsárolva az Atyát, a múltat, az ide vezető utat.

Mert ez a lényeg, nem? Hogy minden döntésünk a miénk legyen. Hogy sose kelljen leköpni a tükköképünket, nem? De te azt mondtad, neked passzolták át a morfintalanokat, neked a szegényeket, és neked kellett hallgatni a jajgatásukat. És a te gyomrod nem vette már be az utolsót, az anyát, akinek a gyerekei szétszórva élnek más-más gyermekotthonokban. Pedig a te gyomrod lesz üres, és be kell hogy vegyen mindent, minden munkát, mert

itt puhánynak, lassúnak és gyenge derekúnak mutatkoztál. S ha nem mész el, a munka szelektált volna ki. S bár a végén jöttél volna már buszon is, a te csontjaid fognak szétszórtni, rád nem fog emlékezni jószívvel senki. Mert azt az anyát ugyan más lökte a karjaidba józanul haldokolni, de te is szerezhettél, kérhettél volna fájdalomcsillapítót neki. És telt volna a fizetésedből is.

Vagy megijedtél? Megijedtél, hogy mi lesz veled, ha így elérezékenyülsz minden alkalomkor? És elszegényedsz, vagy egyáltalán nem tudsz így, elérezékenyülten dolgozni tovább?

De ne félj, tudtál volna. Mert Isten adott neked gyereket, akit annyira vártál már régóta. Azért lettél érzékeny, ahogy minden terhes a világ anyja lesz hirtelen, minden gyereké, minden állaté és minden elárvult férfié. A hormonok miatt, persze, azért lettél együttérző a végtelenségig. De aztán el is vette, Isten három hónap után elvette tőled a babát, ébrényt. Mert egész valodat, egész testedet átjárta az elszegényedés, a hajléktalanság és éhezés réme. Hogy odalesz a jól fizető állás.

Pedig csak beszélned kellett volna, nem elfutni, beszélni, ahogy most én teszem helyetted. Kérni pár szemet mégis, és nem a legdrágábbikból. De kérni. S ha nem adatott volna meg, akkor is megmaradt volna benned a jó érzés, hogy legalább megpróbáltad. Nem álltál át a nagy, nagyhatalmú, gazdag szelektorokhoz.

Így viszont futsz, míg élsz. Míg meg nem állsz egy kicsit, egy pillanatra, egy jót sercinteni. Leködni volt munkaadóidat, de magadat is. Hogy meg se próbáltál szél ellen pisálni. Pedig kell. Muszáj, mert ilyen világot élünk.

Mert csak ki- és beszelektáltak vagyunk, hatalmas urak és úrnők színe előtt. Majdnem, hogy szél hoz és szél visz. Mert ugyan hogy is dőlhetne el egy próbanap vagy pár hét alatt, hogy kiből lesz jó dolgozó.

És főleg, ki döntheti el, hogy a teljes, mély hallgatás-e a jó, vagy a ritka, de pontos, rövid mondatok olykor. Hogy teljes, hogy kerek, hogy kiegyensúlyozott legyen mégis a világ.

Hogy rendet merjünk vágni, igazodó ösvényt mégis. Ahhoz ki ad bátorságot?

Adjunk már neki valamit, nem hallod, hogy kiabál?

(Hogy szídjá az Istent kínjában. Azt, amelyik a tied is kellene, hogy legyen.)

(Ha már a tied nem csinál semmit ilyenkor.)

Ami megérthetetlen

M Ó R I C Z Z S I G M O N D N A K

Te úr, te író úr, ezek nem viszik ki a kutyájukat sose. Pedig régebben vitték.

Csak azóta nem viszik, amióta kötelező lett a chip a kutyák tarkóbőre alá. És aki nem tetet, azt megbüntetik.

De be még nem lépnek. Odahaza még nem kötelező, úgy tudom. És te, még az is lehet, hogy pénzünk még csak-csak lenne rá, mert pénzbe kerül a beültetés, de valahogy mégse. Mégse állnak rá a dologra. Talán elveik vannak, ahogy a te szegény emberednek, aki nem adta oda a fiát rendszeres ingyenebédre a gazdaghoz. És talán még a szót se ismerte, hogy elv, tudta mégis, hogy mit és miért csinál. Mert a fiú, aki apja sorsát kényszerül követni, ne egyen jobbat

az apjánál. Minek hozzászoktatni a jóhoz, ha egyszer már nem lesz benne része. Minek megágyazni a csalódásnak? S ha a gyerek, ez az egy máshol enne, mi lenne a többivel?

A hasában hozná haza a jóféle ételt, aztán meg hányna, kihányna valamennyit belőle, mint a farkasok, hogy a többieknek, a testvéreinek is jusson? De tényleg, tanár úr, te, aki egész népedet tanítottad önnön magára, hogy lássa saját tévútjait és babonáit és tévútra vezérlő elveit, mondd! Lehet, hogy ezek a kutyából veszik a jövőt, a kutya sorsából az emberét? És félnek, hogy előbb a kutyák és macskák jönnek, de majd az ember is? Hogy érthetetlen lázongásukban a disztrófikus jövő ígérete van? A látomás, amiben se élő, se holt ember nem tűnhet csak úgy el névtelenül? Csak úgy? A maga örömeire vagy bánatára? Hogy még hullása pillanatában, útban az úr színe elé se lehessen, egy kicsit se lehessen szabad? Hogy legalább a kutyájuk ne juthasson ilyen sorsa, mondd, ezért csinálják? És mondd csak, te nagyszívű, jóságos ember, mióta és mitől van az, hogy egyszer csak az állatoktól kezdett emberséget tanulni? Vagy csak beléjük helyezte minden, még megmaradt emberségét, hogy ne felejtkezzen el róla, s hogy egyszer visszavegye? Majd, ha eljön az ideje?

Mert te, azért azon a kutyán látszik, hogy szeretik. És észre se veszi, hogy csak pár négyzetméter a világa. Nem szenved, az biztos. És dolgát végezni is kijár már szépen a fürdőszobába,

Te, mintha ez az eb egy óvóhelyen lenne, egy világháborús bunkerben, mélyen a föld alatt. S bár nem érti, miért kezdték el annyira ajnározni mostanában, kezdi megszokni.

Ez a kicsike, élő bálvány. Aki, képzeld csak el, mértékkel fogadja a szánk elől megspórolt legfinomabb falatokat is. Ebben a nagy, már-már a vágtazás rémét keltő inflációban.

Cocavadászat

I.

Tán meg is fürdetik azt a csapat disznót, ami a külföldieknek megy. Tán még külön is tartják, mással, jobbal etetik, hogy szebben, jobban menjen az ölés. Tán még vadít, vagy éppen szelidít rajtuk a gazda, tartás közben, a tapasztalatai, a külföldi fizetős öldősök igényei szerint.

Bár az is lehet, hogy sose gondolt rá, nyolc éve sose, hogy milyen disznó lenne az igazán jó? A jó sáros, az életében is harcoló, izgága, csoportban, és nem rekeszben nőtt, tehát csoporthierarchiát ismerő vadaska, vagy inkább a szelídrózsaszín, ártatlankának nevelt szűz, és idejében ivartalanított fajta? Gusztus kérdése ez is. Igény kérdése ez is. Hisz van rá igény, mondja a gazda, van erre is, a házi, a házon belüli, a kulturált, irányított, már-már vezetett disznóvágásra. Csak mindent jól elő kell készíteni. A pálinkásüvegeket, a boros és savanyúságos hordókat, a disznócsapatot, a vágó, szűrő és darálóeszközöket. Szépen, tisztán odakészíteni, a kuncsaft keze ügyébe. Hogy sikere teljes legyen, hogy úgy legyen, mintha minden csak véletlenül történe, mintha ő csak barát, közeli rokon volna, aki csak pár napra benéz, beugrik egy kis melegségért, jószívért, egy kis szerzésért. Hisz a malackodásból származó, sajátkezü termékekből haza is vihetnek.

És igény az van, és pénz is, mert odaát a kormányok mindent megtesznek a viszonylagos jólét fenntartásáért. Kőkemény védővámokkal, állami támogatásokkal biztosítják az ipari mennyiségű, jó minőségű élelmiszert a tömegek számára. A gazda vendégei a világ legnagyobb élelmiszertermelő országaiból jönnek, hogy sajátkezüleg öljék le, dolgozzák fel a disznót. Az ő

disznójukat. Hogy egy nekik nem is nagy összegért három napig csoportosan, kb. 20 fősen tobzódjanak a gyomor élvezeteiben. A gyomruknak éljenek, határok nélkül. És a gazda tudja, hogy kell ezt olcsón és biztonságosan csinálni. Tudja, hogy lehet, hogy kell olcsó, olcsóvá tett, legyalázott, lefikázott, lének nevezett gyümölcsből olcsó pálinkát, bort csinálni, és tudja, mennyi savanyúságot kell a tányérokra kínálni, hogy ne veszélyeztesse a szép napokat a gyomorrontás. És a repertoárja is széles, a sajátkezűen ölt disznó már csak hab a tortáján. Lovagoltat ó és vadásztat, halásztat is. A külföldiek vérmérsékletéhez igazítja az ajánlatát. Bizonyára már ránézésre tudja, ki elégszik meg egy ló uralmával, egy ló vagy több egrecíroztatásával, hogy hatalomérzete legyen, hogy hatalomvágya teljesüljön, teljessé legyen, a harmadik napra. A nyersebbet, a bozótharcost, az egzotikus akciófilmekben felnővőt az erdőbe hajtja vadászni. A szelídebbet, a filozófikus alkatút a tava partjára ülteti horgászni, hogy ítéljen, ítélkezessen, ha horgászszerecséje úgy hozza, és hozza, mert a tópart rendszeresen és pontosan van betetve, hogy legyen. Legyen uralnivaló, legyen főzni-sütni- vagy visszadobni való bármikor, ha egy külföldi, akár magányosan is beesne. Elmenekülvén pár napra a nyugati civilizációtól, a viszonylagos jólétől, azaz a napi, házi méricskéléstől, és a nagy, osztársadalmi bemérségtől. El a személyi, jogosítvány, adó, hitel, telefon és egyéb plasztikkártyáktól, és titkos és titoktalan azonosítástól.

És igény az van rá, és egyre nagyobb, mondja a gazda. Bár egy kicsit fals, hogy mi oda, hozzájuk főleg wellness hétvégékre megyünk. Üzletembereink és üzletelő embereink viszik odaát a testüket-lelküket méregteleníteni, masszíroztatni, diétáztatni, mintegy büntetetténi magukat. Megbűnhődni lágyan, szóttalanul azért a sok kis néma gazdasági csibészességért, amit az ellenőrzés hiánya itt lehetővé tesz. Bár aki megy, aki fitnesselni megy, az nem is tudja, hogy ezért megy, de tudja a büntetést, pár nap alatt lecsendesíti magában a lelkiismeretfurdalást, és megújult lélekkel tér vissza. Hogy újra hanyagoljon mindenféle diétát és edzést és kitekin-tést. Hogy meddig és mennyit tüntethet el még büntetlenül. Hát akkor tényleg jobbak, nyíl-tabbak, őszintébbek a bejövő gyomosok, a gondtalan, irányítottan zabálók, akik csak három napig korlátlanok, tehát azért korlátozzák magukat, és ehhez még segítséget is kérnek. Hogy hogyan lehet büntetlenül, maradandó károsodások nélkül falni, és ezt a gazda tudja. Tudja, ösztönösen is tán, mert magyar, de tudja tapasztalatilag is, mert ő nem iszik a trakta közben, hanem figyel. És tudja azért is, mert élelmiszeripari mérnök. Kisebrendűségi érzésében mel-lékesen diplomát is szerzett. Meg amúgy is papírország vagyunk, ha ötletünk van is, semmibe se foghatunk pecsétes papír nélkül. És ez el is szokta venni a kedvünket, bármily ragyogónak tűnik is az ötletünk.

De ennek a gazdának ez az ötlete valóban jó. Én is éreztem mindig, hogy mozogni jó, de étkezés előtt, és nem utána. Hogy az ételt nem lemozogni kell, hanem előmozogni. A gyomor-t, beleket elő kell készíteni az evésre a mozgással, és nem utólag könnyíteni rajtuk valahogy. Kelletlenül, nehézkesen, és természetünkkel ellentétesen. Mert evés után elnyúlni jó. Az evés megnyugtat. A csapatos evés csapatos szétheverésre sarkall. Békés együttlevésre embertársainkkal, istennel, fűvel-fával, csillagokkal. És ez a gazda nem tett mást, csak meglovagolta az emberek vágyát az étkezés előtti mozgásra. A vágyat, hogy megizzadjunk evés előtt, az ösztönös evés előtti jóllétet, az ösztönös, belénk íródott teljességet, hogy tegyünk valamit, cse-lekedjünk az ételért. Hogy talán nagyon is jól esne kikaparni, kiásni a krumplit, leszedni az almát vagy bármilyen gyümölcsöt, vagy legalább egyszere az életben szembekerülni az állat-tal, amiből húsételünk lesz. Persze kicsiben, ösztönösen csináljuk mindannyian, legalábbis fiatalon szeretünk jól megizzadni a csípőspaprikás, borsos, túl savanyú ételekről. Sőt, a túl édesekkel is próbálkozunk, bár ennek cukorbetegség lehet a vége. A gazda ötlete tehát jó,

nagyon is, és nyereséges is. Dupla haszonnal jár az ő turisztikai érdekessége, a réteg-állatölés. És jönnek, egyre inkább jönnek, mert amíg mi a borstól, erőspaprikától izzadunk, ők odaátról, nem is nagyon alkudoznak. Könnyedén megadják érte azt a pénzt, amiért én fél évig dolgozom. És bíznak a gazdában, hogy biztosítja nekik a háromnapis békét és biztonságot a kúriában, de legfőképp magukban bíznak, mert a leölt állatot aztán önkéntesül dolgozzák fel, legalábbis az adagolásba, fűszerezésbe beleszólnak. S aztán még haza is vihetik a művüket. Mint valaha az óvodából a sógyurmát. Tehát mélységesen interaktívak lehetnek, és közben még vigyáznak is rájuk. Nehogy a részegségtől elsózzák a kolbászt., vagy elvágják az ujjukat. Egy józan, alkalmi munkát kapott, jól alulfizetett csapat vigyázza minden mozdulatukat. Álnevetve, álheheresztve, álspiccesen, de készségesen. Készségesen fogadva minden ki- és beszólását az idegeneknek, bár nyelvüket nem értik. De az oldalba bökést igen, s ezért pontosan tudják, mikor kell együtt nevetni.

No de, kap-e zuhanyt a disznó, a leölése előtt? Vagyis az egész csapat felhízlalt disznó, hiszen az első lépés a kiválasztás. A megfelelő állat kiválasztása a többi közül.

Hogy csinálják hát? Ártatlanra veszik a figurát? Mosdatnak? Rózsaszínesítenek? Illatosítanak és szűziesítenek ösztönösen, tudattalanul, hogy a turista kiélhesse esetleges, még önmaga előtt is titkolt pedofil vágyait? Hisz a sertés majdnem annyira szőrtelen és rózsaszín, mint az ember. Vagy inkább vadasan, pőrén, natúr megy a kiválasztás? Az udvarra hajtva csapatban a disznókat? Vajon mi van odaát? Mi kell, milyen kiválasztás a férfiaknak, akik odaátról jönnek? Hisz nekik is, ahogy az egész világon valami miatt egyre félelmetesebbek a nők, nekik is csökken a vágyuk az érett, felnőtt nők iránt. És eltűnőben van a fanször, férfiak, nők bármilyen korban szívesebben élnek csupasz nemi szervükkel a bugyijukban, alsónadrágjukban. S mivel a fanször léte vagy meg nem léte láthatatlan, ki tudja, hány gyermeknek lenni vágyó, a gyermeklét gondtalanságába-felelőtlenségébe igyekvő felnőtt vesz körül bennünket. De az is lehet, hogy ők vannak többségben.

Végül is a szex is stressz, de jó stressz, jóféle izgalom. Mindenféleképpen kell hozzá egy kis felpörgés, s ha odakint, napközben túl sokat kell felpörögnünk, de le is csengenünk harc vagy menekülés hiányában, mire hazajövünk, holtfáradtak leszünk, és csak aludni vágyunk. Mert semmi se fáraszt el jobban a hiábavaló felpörgésnél, a folytonos izgalomnál, amit ugyanakkor kordában is kell tartanunk, meg kell zaboláznunk azonnal. Mert felpörgetnek, bizgatnak, bosszantanak, cseszegetnek és akadályoztatnak folyton, de a piszkos munkát, a megnyugtatót, az álomba, azaz a biztos jövőnkbe való ringatót már velünk végeztetik el. S ha meggondoljuk, az ölésturizmus nyersanyaga, a férfi odaátról, az is csak ember, és olyan társadalomban él, ahol húzóágazatok nyereségéből finanszírozzák a döglött réteget, ahol szintén az állam próbál igazságos lenni. Ösztönözni a nyereségesen működőt, ugyanakkor eltartani a munkából kizuhantakat. Ahol az innováció már-már egyet jelent a pusztá munkában tartásával milliókknak, hogy lassan már nem baj, ha nullszaldós, csak legyen, legyen munka, csak mozgásban lehessen tartani tömegeket. Természetvédelemmel, bioenergia előállításal, bár-mivel. S akkor a böllérturista is tudja, vagy ha nem, hát hordja tudat alatt a tényt, hogy az ő kenyerének is egy része kegyelemkenyér, az állam kegyelmén alapul, s akkor a jóléti, államkapitalista, öldökturista is pörög odahaza nap mint nap, és lecseng, lecsengeti magát, s ha hazaér, ő se nagyon érti, miért nincs vágya választott társára. Se csupaszon, se szőroesen. S mielőtt elalszik, az tán még eszébe jut, hogy házasságának, kapcsolatának nincs ugyan vége, de igencsak bealkonyult neki. Viszont az, hogy semmi kedve hálásnak lenni, amiért dolgozhat, az már csak álmaiban jön elő, idegen, de tiszta terepen vívott harcaiban és futásaiban. Amikor is végre elhasználódik a hazahozott, töméntelen mennyiségű adrenalin a szervezetében.

II.

De a kiválasztó biztosan révbe fog érni. A malackiválasztó férfi, a csoport leggharcosabbika vagy balekja, ki tudja. Mert biztosan nem előre döntenek, hogy ki legyen a gyilkos. Csak egy röpke hétvégére jönnek össze, csak egy sajátkezü élelmiszergyártásra, hát eszükbe se jut előre dönteni. Majd a buszon, vonaton, telekocsiba kiderül, ki merre és meddig. Ki mekkora és mennyi valódi harcot akar, vagy éppen hogy megnyugvást, belenyugvást abba, hogy élő állatokon át vezet az utunk, ha nem vagyunk vegák. De aki vállalja az ölést, arra biztosan lesz majd, aki felnéz a csoportból. Annak még tán felárat is kell fizetnie. És fizet is, mert tudja, érzi, megéri, meg, mert újra bizseregni kezd benne az élet, vagy egy másféle, de szokatlan és mégis ismerős lelkesedés. Csak úgy, mint fiatalon, bele a vakvilágba, és csak úgy majdnem, hogy semmitől, a létezésről magától. És annak otthon vágya lesz biztosan, bárki is várja haza, vágya az életre, a szexre, ha a szaporodásra nem is, mert talán ott sincs minnek és kinek és mire szaporodni. S tán ez a lélekkel telődés átragad a többiekre is, és az ő asszonyuk se marad hoppon negyednapra. És mi van abban, mi bűn, ha egyszer legalább ebben a bűdös életben ez a csapat kiválasztottnak érzi magát. Vendégnek, igazi vendégnek, itt, ahol előre kell ugyan fizetni, de aztán jöhet a mindent bele. A mulatás, a sose halunk meg ígérete, vagy más. Lehet, de mi nem, három napig biztosan nem, mert igazi pechvogelnek kellene lenni annak, aki meghal, kinevetni való bohócnak, ha jobblétre szenderülne, mielőtt leenné, leinná, amit már jóelőre, *rég* kifizetett.

III.

Végül is, miért lenne baj, ha valamiféle ösztönös, többszólamú vágy találkozik a mi jól kifundált, hagyományt is őrző disznótorunkkal? Mért lenne baj, ha néhány napra elfelejtenénk, hogy csak kis csavarja vagyunk egy böhömnagy gépezetnek, ami hol cammog, hol rohan, gurul, vagy csak sodródik velünk megállíthatatlanul, ki tudja hová? Ha felejtenek vendégek és vendéglátók? Ki tajtrészezen, ki színjózanul, ki fetrengve a saját mocskában, önmagát is végtelenül sajnálva az egész emberiséggel egyetemben. Ki pedig megbotránkozva és – döbbenve a többiek gátlástalanságán, tudva mégis, hogy el nem dobhatja őket magától, mert ő is csak egy a többiek közül. És nincs hegy, nincs sziget, csak az igazán, a mértéktelenül gazdagoknak, hogy felülről vagy messziről nézhesse társait, és mélyen megvethesse őket. És a magyar étel alkalmas mindenre. A magyar kaja olyan, mint a csecsemőszáj, ami elrontja, megsebzí az anyamellet, de aztán meg is gyógyítja a nyállal, a rendszeres tréninggel. Hát a kaja is ilyen, ha zsíros is a hús, emészthető lesz a párolt lila káposztával vagy más savanyúsággal, s a hurkába töltött fehér üröm keserve, alig érezhető keserősége segít az emésztésben. S a sok savanyított zöldség amúgy is csak lassan emészthető, így hát időt ad az egész rendszernek, időt, ami általában egyre kevesebb. Ajándék hát a magyar étel, energiát ad jócskán, de emészteni se nehéz. A bor pedig a gyomornak is jó, nem kell annyi savat termelnie, az aperitifnek kínált pálinka pedig felér egy egzotikus méregtelenítéssel. A magas fokú alkohol tisztára, mármár zsírmentesre pucolja a beleket, minden letapadványt, hozzáadott ízfokozót, mesterséges színezéket felold. Megszínesedett szegény beleink újra kifehérednek általa.

És hogy zsiabdatt a disznó, mikor belevágják a kést? Hát milyen legyen? Nem jobb az elektromosan létrehozott kóma neki? A még lüktető szív, a még szűrhető, öldökölhető szív, a még mozgó valami a házivadász szeme előtt? Mint a régi, hajnali visítás? A disznófélelem és a félelemből elengedett széklet a disznó fára, vagyis sonkái közt?

